

EL MÓN ÉS UN MOCADOR

MOCADOR

SETEMBRE '87

Casal de la Pau
Cervantes 2 08002 Barcelona
T 318 39 94

NÚM. 3

COST: 60ptes

ICOM '87

**TROBADA INTERNACIONAL
A HOLANDA**

TROBADA INTERNACIONAL ALS PAÏSOS BAIXOS

El cap de setmana del 21 al 24 d'agost tingué lloc a la localitat holandesa de Barchem la Trobada Internacional d'Objecció de Consciència, ICOM '87. L'organització de la trobada anà a càrrec del moviment holandès d'objecció i assistiren representants de dotze països europeus: Grècia, Iugoslàvia, RFA, Holanda, Dinamarca, Bèlgica, Suècia, Noruega, França, Portugal, Finlàndia i l'Estat espanyol.

La representació de l'Estat espanyol, a càrrec del MOC d'Euskadi i el de Catalunya, contribuï decidivament a definir la línia del Congrés. Així, la nostra posició en contra dels serveis civils que proposa el govern i a favor de la difusió de la insubmissió, trobà un ampli recolzament entre els presents. Si bé a la majoria dels estats europeus els objectors són obligats a realitzar un servei civil, en aquests moments comencen a plan-tejar-se l'estratègia de la insubmissió total.

Entre els acords més importants que es varen prendre, nosaltres destaquem aquests quatre: - en primer lloc, demanar que tots els estats que encara no ho han fet, reconguin d'un cop el dret a l'Objecció de Consciència, d'acord amb les darreres resolucions de les Nacions Unides i el Parlament Europeu.

Aquesta omisió del dret a l'O.C. és especialment greu entre els països de l'Europa de l'Est, que rebutgen les esmentades resolucions per considerar que aquells organismes estan controlats per països capitalistes i les seves conclusions lligades als interessos del sistema .

- en segon lloc, en la mesura en què no és possible acabar amb la conscripció a curt termini i sense que renunciem a aquest objectiu,

cal aconseguir dels diferents governs uns serveis civils substituïts del servei militar justos, dignes i adequats a les nostres reivindicacions a favor de la pau, que no suposin una discriminació ni molt menys una penalització dels objectors.

- en tercer lloc, cal aconseguir una coordinació i cooperació efectives entre els diferents moviments d'objecció d'àmbit europeu, que es tradueixi en la possibilitat de dur a terme activitats conjuntes.

- finalment, s'acordà que el país focus de la Diada Internacional de l'Objecció de Consciència del proper any fos Polònia. Això vol dir que el pròxim 15 de Maig tots els moviments d'objecció haurem d'esforçar-nos per explicar la situació de l'objecció a Polònia i realitzar alguna mena d'activitat reivindicativa a favor dels objectors polonesos.

Una altra de les decisions que es varen prendre aquell cap de setmana a Barchem és la que fa referència al país organitzador del proper ICOM '88. Si res no ho impedeix sembla que la propera trobada internacional d'O.C. es celebrarà a Iugoslàvia. Si voleu anar a Iugoslàvia a treballar per l'objecció, ja ho sabeu. D'aquesta i altres trobades internacionals, us informarem tan bon punt rebem alguna mena de notícia. La comissió internacional del MOC de Catalunya treballa intensivament en aquest sentit. Apa... Salut!

* * * * *

Xavier Riús: «Me he ido porque estaba harto de luchar con...»

El fundador de los Objetores denuncia la infiltración de «partidarios de la violencia»

Madrid/Guzmán García-Doncel y José Manuel Yáñez

Xavier Riús, uno de los fundadores del Movimiento de Objeción de Conciencia, ha abandonado esta asociación ante la actitud violenta

El problema surgió cuando el Movimiento de Objeción de Conciencia barcelonés comenzó a impulsar la coordinadora Antimilitar y Milikaka, que contempla la objeción como parte de una política antimilitar entroncada en los programas de los partidos de izquierda más radicales. Alguno de los partidos de la coordinadora no sólo son partidarios del uso de la violencia, sino también de la lucha armada como medio de derribar el Estado.

Esta situación originaba según contaba Riús «la aparición de un sector, cada vez con más fuerza, que era partidario de acabar las manifestaciones a pedradas. Por eso me fui, porque no quería participar en ello y porque estaba harto de enfrentamientos todos los días».

El fundador del Movimiento de Objetores de Conciencia dejó bien claro que su marcha se debía a un problema local, que no afectaba al resto de España y

de una parte de sus miembros del colectivo barcelonés. Riús declaró a YA que «estaba harto de luchar diariamente contra este sector, que ha acabado siendo más numeroso que el de los no violentos.»

que incluso en el MOC de Barcelona queda aún gente contraria al uso de la violencia. En su opinión, el movimiento se ha politizado, desvinculándose de su sentido original, reivindicar la objeción de conciencia por métodos no violentos, ya que forma parte del movimiento pacifista.

Riús negó toda posibilidad de crear una nueva asociación: «como no quiero crear una escisión, simplemente me he apartado. Me he marchado esperando que cuando en octubre salga la sentencia sobre el recurso a la ley de objeción, presentado ante el Tribunal Constitucional, las cosas queden por fin claras. Ya veré qué decisión tomo después.»

Apoyo a HB

Las tensiones se dispararon cuando algunos de sus miembros decidieron integrarse en los comités de apoyo a HB para pedir el voto en las últimas elec-

quillo, buscan acomodo en el PSOE, pero las bases se encuentran sin horizonte político y vital. Algunos de esos antiguos militantes de la ORT, de la LCR, de las diversas escisiones radicales del PCE, buscan una salida en movimientos ecologistas y pacifistas. Uno de los grupos en los que recalcan es precisamente el Movimiento de Objetores de Conciencia. Pronto se ve que los nuevos militantes no coinciden ni en los métodos ni en los fines. De la objeción de conciencia se pasa al antimilitarismo y a la campaña antiOTAN. En cuanto a los métodos, las manifestaciones comienzan y terminan con fuertes enfrentamientos con la Policía. Aparecen los tirachinas, los adoquines, las quemaduras y autobuses como métodos propios de grupos violentos. El radicalismo de los nuevos desplaza a la no violencia de los fundadores, y se llega hasta el apoyo a HB en las últimas elecciones. La subversión de medios y fines ha cumplido su ciclo concreto. La crisis más grave se ha producido en Barcelona, pero parece amenazar al Movimiento en su conjunto.

ciones. Un sector importante, precisamente el que fundó el movimiento, señaló que esa actitud era contraria a la filosofía pacifista que dio origen al Movimiento y que mantiene en el resto de los países. Este sector consideró que el apoyo al terrorismo no tiene cabida en un grupo basado en los métodos no violentos y la búsqueda de la paz.

Esta situación es el resultado de un proceso interno fácil de seguir. Cuando se fundó el Movimiento los fines y los problemas estaban claros. Los métodos buscaban sensibilizar a la opinión pública, pero que no representaban alteraciones violentas del orden público. Tras los primeros años de la transición política española se produce la crisis de la extrema izquierda española. Se presentan listas conjuntas, pero se fracasa electoralmente. Algunos de los líderes, como Francisca Sau-

La nota que us reproduïm a continuació es va distribuir a la premsa el mes de setembre:

FAISES ACUSACIONS AL M.O.C.

Els objectors de consciència vinculats al M.O.C. (Moviment d'Objectió de Consciència) volem, amb aquestes línies, desmentir i aclarir algunes qüestions de les notícies aparegudes, aquests darrers mesos, en els mitjans de comunicació referents al Moviment.

S'han fet acusacions oportunistes, tergiversant la realitat i els fets, tot manipulant-los de cara a l'opinió pública.

Per tant cal puntualitzar que:

- 1)- El M.O.C. és un Moviment assembleari, sense dirigents ni jerarquies que el puguin representar com a tals.
- 2)- Ni el M.O.C., ni el Mili-KK, ni la C.D.D.T., no han donat suport a cap partit polític ni opció electoral.
- 3)- El M.O.C. forma part i està vinculat a la Coordinadora Pacifista i al Mili-KK com una organització, un moviment més o com la gent independent que hi treballa, sense haver d'assumir forçosament, per això, postures, propostes i estratègies d'altres organitzacions que són dins les mateixes coordinadores, en aquells temes no relacionats amb l'objectió de consciència i l'antimilitarisme.
- 4)- El fet de que se n'hagi anat un objector del M.O.C. no obre cap crisi al Moviment Pacifista.
- 5)- En el darrer Congrés (maig de 1986), el M.O.C. es reafirmà en adoptar l'estratègia no-violenta. És, per tant, l'esmentada estratègia, en aquests moments i ara per ara, el vehicle d'acció de les nostres reivindicacions i de lluita,...

... Mili NO !!! (Moviment d'Objectió de Consciència de Barcelona)

Rius, però no fa gràcia

Els qui escrivim en aquest mitjà de premsa anomenat MOCADOR també tenim dret, com els altres, a escriure el que ens passi pels nassos. Nosaltres, però, som de bona pasta i en lloc d'inventar-nos el que no sabem, com fan els altres periodistes sobre el tema que ens ocupa, optem per reflectir allò que ens fa gràcia i, ves per on, l'encapçalament d'aquest comentari ens ha fet gràcia.

En Xavier Rius, un dels militants més pencaires del MOC, va decidir fer baixa pública del "MOC-Barcelona" en no atendre aquest el seu requeriment de deixar de treballar amb MILI-KK, coordinadora anti-mili en la que com sabeu el MOC participa. Aquesta baixa pública es concretà a principis d'estiu en una nota enviada a tota la premsa local, en la que en Xavi hi feia una exposició de motius per explicar la seva actitud. Així s'inicià l'autèntic concert de confusions que, respecte al MOC, han orquestrat pràcticament tots els diaris i ràdios; algun esquitx us deu haver tocat possiblement, doncs tot l'estiu, tot, ha durat la cerimònia.

Si els arguments presentats per en Xavi no han estat originals, doncs molta gent del MOC els comparteix, si més no en el transfons, sí que ho ha estat d'original la forma de causar baixa. És curiós d'observar aquesta manera peculiar, dins del moviment alternatiu, de fer les coses i de resoldre els conflictes, doncs d'aquí ha vingut tot l'enrenou periodístic: que si el MOC ha recolzat HB, que si el MOC és un grup violent... Una identificació del tipus MOC = violència, HB = Terrorisme, ens ha recordat aquella cantinela tradicional que diu que "en el fondo, todos son los mismos".

Tenim la impressió que a en Xavi tampoc li ha fet gràcia tot el que ha succeït, però el que sí esperem és que no hagi perdut el sentit de l'humor. Salut!

-BALLARINA (El terrible)-

El Consell Nacional de la Joventut vol que els objectors facin el servei cívic a entitats juvenils

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha endegat una campanya per aconseguir que els objectors de consciència puguin fer el seu servei civil en entitats juvenils. Aquest fet té una especial relevància si tenim en compte que el Consell Nacional de la Joventut aplega, actualment, les 59 entitats juvenils més importants que existeixen al Principat. En aquest sentit, el president del Consell, Antoni Bruel, i el vice president, Salvador Causa, es van entrevistar el passat 19 de maig amb Manuel Oliba, Director General del Ministeri de Justícia encarregat de l'Oficina per a la Prestació Social dels Objectors de Consciència.

Fins ara han estat reconeguts com a objectors de consciència més de 18.000 joves, des de l'aplicació de la Llei d'Objecció aprovada al desembre del 1984. Manca encara un reglament que desenvolupi aquesta llei, que segons va anunciar fa unes setmanes el ministre Ledesma al Congrés dels Diputats, ni trigarà gaire a publicar-se.

Servei civil en entitats juvenils

La llei d'objecció, en el seu article setè, reconeix la possibilitat que el servei civil dels objectors es realitzi en entitats no públiques, sempre i quan aquestes serveixin els interessos generals i no siguin lucratives ni vinculades a cap opció política. Per aquest motiu el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya es considera inclòs en aquest supòsit esmentat per la llei de poder organitzar el servei civil dels objectors, donat que és un organisme de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, i que està reconegut com a interlocutor vàlid dels joves davant de l'administració.

El Consell Nacional es proposa aconseguir que aquest servei civil es faci en enti-

tats juvenils, i que els objectors de consciència puguin triar el seu servei. El Consell valora positivament el servei civil en entitats perquè reforça la societat en el sentit més ampli i solidari i promou la cooperació i el treball social. També es considera positiu per a les entitats perquè s'afavoreix l'associacionisme, reforça les entitats i n'incrementa el contingut. També es considera positiu per al propi objector perquè li possibilita un servei civil connectat amb la realitat actual, realitzant d'aquesta manera un treball útil, formatiu i solidari.

La Campanya del Consell

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha posat en marxa una campanya basada en un seguit de punts. El primer és canalitzar les peticions de les associacions juvenils catalanes que vulguin acollir objectors. En aquest sentit cal dir que en el termini d'una setmana, el Consell ha rebut propostes de 16 entitats juvenils. Un altre eix de la campanya és pressionar l'administració perquè faci possible el servei en el si de les entitats juvenils. Amb aquest objectiu, el CNJC ha mantingut ja entrevistes amb responsables del Ministeri de Justícia, alhora que cerca avals de personalitats de la vida pública per canalitzar aquest servei civil en entitats. Igualment el Consell té previst demanar a totes les administracions responsables en matèria de joventut, que intervinguin per fer possible aquest servei.

Ens trobem davant un projecte molt interessant del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que cal donar suport per aconseguir que els propis objectors desenvolupin tasques en el servei civil que beneficien el propi jovent.

AVANT (Diari del PCC) 22-maig-87

Baralla entre guàrdia civil i veïns de Moià per una gimcana

MOIÀ. — La diada de les forces armades ha portat entre-nou a Moià. Les escoles i moltes entitats de la vila es van oposar a un programa d'actes que havien organitzat militars d'artilleria i del COE. S'invitava tots els nois i noies

de la població a participar en una gimcana on podien fer trets amb armes automàtiques.

L'alarma va començar quan dissenyaren els militars van passar per les escoles a repartir uns fulls d'invitació a la mainada entre vuit i setze anys. Com a esquet, s'anunci-

ava que hi podrien manejar prismàtics làser, pujar en jeep, tirar amb armes automàtiques, posar-se màscares antigàs o llançar-se amb un telefeix senzill per un pendent. Els mestres es van negar a repartir-ho.

Lavors es va començar una campanya per recollir signaturs contra la gimcana militar, sobretot pel fet de usar armes de foc amb trets de veritat.

La major part d'entitats de Moià i molts particulars van signar la protesta i la van presentar a l'Ajuntament perquè la tramités.

Mentrestant, els militars van repartir els fulls de propaganda a les botigues i directament a la guitaixa que passava pels carrers. Dissabte a la tarda, a l'hora que uns camions havien de recollir els menuts que volguessin participar-hi, un centenar de persones es van plantar davant l'Ajuntament disposats a impedir-ho. El capità va anar a parlar amb l'alcalde, Josep Montràs. Mentrestant, tres objectors de consciència es van ajuntar davant els camions militars perquè no es poguessin endur la mainada. D'altres persones els donaven suport tot reclamant que no fessin l'expedició infantil cap al parth — el lloc on s'havia de fer la gimcana i una xocolatada — fins que sortís l'alcalde.

Atriha la guàrdia civil

Un sergent va anar a tel·fonar a la guàrdia civil perquè els obrís pas. Quan van arribar els de la guàrdia civil, hi va haver estrebades i batregades, segons alguns veïns, sense contemplacions per als presents. No van voler esperar que arribés l'alcalde. Un rei que ho filmava en vídeo va ser requerit a donar-los l'aparell.

Finalment, uns quaranta o cinquanta menuts van anar a peu al lloc de la convocatòria, el parth, que és a un quilòmetre del poble. Illi van fer gimcana amb trasllat de peces d'artilleria i altre material, però sense fer disparaments. Ahir van ser cridats per la guàrdia civil alguns dels veïns que eren a la plaça quan hi va haver els enfrontaments de dissabte.

Reproducció d'un dels fulls que els militars repartien divendres als nois i noies de Moià

colaboraciones

Acerca de Ejército, del servicio militar y la objeción

En el EGIN del 18 de junio y firmado por Patsi Kidogoa se publica un artículo que entiendo es de intento de respuesta a los planteamientos de Jarrai sobre el servicio militar. De este artículo podemos extraer, como idea central, la defensa de la objeción. En este sentido, va en la misma línea que los planteamientos realizados por el llamado Colectivo «Ta Sugra Taldea», en artículos anteriores. No estando de acuerdo con semejante planteamiento de la cuestión, vamos a entrar en la discusión ideológica y política, aunque mucho me temo que no voy a poder expresarme libremente e incluso que EGIN se puede ver obligado a censurarme para evitar caer en «apología».

El Ejército, el servicio militar y la objeción

Creo entender en Patsi Kidogoa el siguiente esquema de exposición: el Ejército español y el servicio militar atacan frontalmente a nuestro Pueblo como Comandancia Nacional y a los intereses de la mayoría de su población. La respuesta es, en estos momentos, objetiva. Porque, por ejemplo, ¿qué hacen los irlandeses y otros nacionales oprimidos? ¿eh?, ¿qué hacen?

Acabando con un «¿qué pasará aquí si no fuera nadie?», ¿eh?, ¿qué pasará? Y en medio de este esquema se alacea «como reformistas»

uno de los puntos de la alternativa a corto plazo de Jarrai, punto que se aparta de los otros tres y que no se menciona que están englobados en la Alternativa KAS. Y para poner una guinda a esta exposición se nos dice implícitamente que el problema no reside en el aspecto estratégico de la cuestión, a largo plazo, sino que el problema es, exclusivamente, actual y que el problema no es «mili no» o «esta mili no», ni lo «que haríamos en otro tipo de sociedad», sino que el problema es, ante todo, qué hacer ahora.

De todo este esquema de Patsi Kidogoa tan sólo comparto, lógicamente, la primera idea: la función del Ejército español es impedir el proceso independentista vasco y evitar el paso al socialismo del pueblo vasco y del conjunto de pueblos del Estado. Discrepo en el resto de su argumentación que es, por lo demás, la argumentación de siempre que opera en Euzkadi Sur. Y sabiendo que el esquema que debe seguirse para afrontar esta cuestión es justo el contrario que el que sigue Patsi Kidogoa, primero determinamos claramente el aspecto estratégico del problema: ¿hacia dónde vamos? Luego determinamos en función de eso y según las condiciones reales actuales: ¿ahora qué hacemos? Yo entiendo que debemos caminar hacia el Estado vasco, Estado independiente, socialista, reunificado y euzkaldun. El

porqué sería motivo de otro artículo. Entiendo que todo Estado debe poseer sus propios aparatos de coerción, y entiendo que en la cuestión del Ejército el pueblo vasco debe caminar a levantar, estratégicamente, su propio Ejército. Todas las alternativas y pasos que demos con respecto al servicio militar deben enfocarse desde esa perspectiva. Ahí tiene su razón de ser una Alternativa Táctica de cuatro puntos que incluye la Capitania General propia y el repliegue de las reclusas forzadas a territorio vasco. Porque ¿a qué estrategia político-militar obedece objetivamente la objeción? A una estrategia insurreccional, desechada en estos momentos en la lucha que desarrollamos en Euzkadi, ya que aplicamos una estrategia de desgaste del enemigo cara a forzar una negociación política, o si se prefiere, aplicamos una estrategia de «guerra popular prolongada» en condiciones modernas y en el contexto del imperialismo.

Ya que a Patsi Kidogoa le gustan las preguntas, yo quisiera que se me contestase a una. Vamos a suponer, lo que es mucho suponer, que el Ejército español sigue por ahora sin estar vencido, que se consigue la objeción masiva de reclusas vascos del Ejército español. Esos reclusos no están un año fuera de casa: ése es un aspecto de la cuestión, de acuerdo, pero, si mirando otro aspecto, el Ejército español se hiciera profesional, efectivo, moderno? ¿Nos imaginamos si todo el Ejército, incluyendo su tropa, fuese como la guardia civil? ¿Es lo que se pretende implícitamente al defender la objeción? ¿De qué se trata aquí, de dar una salida personal, «que me libre yo», sin tener en cuenta toda una globalidad de lucha? Todos somos conscientes, me parece, del precio preventivo que este pueblo pagaría luchando contra un Ejército de ese tipo. Y el enemigo está comenzando a tirar por ahí, con contradicciones, pero están comenzando. Y si alguien duda del coste represivo, que se lo pregunten a los patriotas del IRA que se tienen que enfrentar a un Ejército de mercenarios profesionales, ingleses, no a un ejército de reclusas que no vale ni para hacer la instrucción, por cierto.

Entiendo que la objeción, opción respetable pero no asumible a mi entender, es ante todo una opción personal, se pretenda vender el cambio de una manera o de otra.

Lo que late en el fondo de la consigna objeción, se recubra o no de contenidos políticos, es una idea base: «liberarse». «Que no vaya yo», dicen unos, otros, incluido: «que tampoco vaya éste»; los hay que dicen: «que no vaya nadie». Por supuesto que es una manera de ver las cosas, pero yo al menos valoro que no es la manera en que un abertzale, un revolucionario vasco,

las debe ver. En esta lucha nos vamos jugando bastantes más cosas que ir o no, año o año y medio al Ejército español. Nos estamos jugando nuestra supervivencia como pueblo y el construir una sociedad justa para la mayoría.

Sin dejar de lado la problemática concreta de los reclusas vascos, que es importante abordar, hay que dar una respuesta concreta, no demagógica, ni abstracta, ni «por cumplir», a estas preguntas: ¿a largo plazo Ejército Popular Vasco, sí o no? Si es que sí, ¿quién lo va a construir? y de qué medios nos vamos a dotar, y qué fases debemos cumplir para llegar a ello, ¿cuál es la importancia real en el marco de lucha y desarrollo de la Negociación Política del repliegue de reclusas vascos, del resto del Estado a Euzkadi Sur, qué va a implicar ello para nosotros? Nunca olvidemos que el fin determina siempre los medios y las etapas intermedias. Hay que tener una unidad de objetivo.

Sin más por esta vez, dejando elementos por desarrollar y sin poder hablar claro del todo a causa del marco jurídico-político que padecemos en estos momentos, y como conclusión, entiendo que la alternativa del Movimiento de Liberación Nacional Vasco con respecto al Ejército español y al servicio militar, es la abundancia por Jarrai, a largo y a corto plazo.

JOSEBA
(Militante de JARRAI)

INFORME "TREMPE"

La hipòtesi que avui avancem en primeríssima exclusiva, pot tenir els seus orígens als anys 60.

Com que els pobladors del Pallars, gent de bona fe i esperit hospitalari prepirinenc, estaven ja avesats a les onades de gent forana, els pallaresos no veieren amb mals ulls que en aquella època uns desconeguts, prou rics però, comprassin uns terrenys al terme de Gurb.

Començaren per delimitar el seu territori amb filferros punxeguts i cartells de "prohibido el paso". A ningú no se li féu cap pedra al fetge per aquest fet, ans al contrari, senzills, però intel·ligents, els autòctons, podien entendre que els nous amos necessita ven marcar una distància de les possibles curiositats, o fins i tot d'allò tan simple com d'una invasió fortuïta de bestiar.

Un cop a dintre, res més no se'n sap, només que aixecaren grans edificacions.

No cridà pas massa l'atenció el fet que els nou vinguts fossin joves i que en ocasions anessin vestits tots igual, roba forta de color verd-marró. Fins i tot hom podia pensar que era una mena de "campaments" d'activitats lúdiques i d'esbargiment, tan de moda en aquella època. Així quedà popularment el nom de campament.

Fou -amb nostàlgia- una bona època. La ciutat prosperà en el sector serveis. Per a alguns, principalment del ram alimentari, fou temps de vaques grasses, perquè de vaques i altres animals, grassos o magres, n'hi portaven molts, sota la consigna "aquí s'aprofita tot".

Aquesta situació favorable vingué a menys, caldria veure si a conseqüència o no de l'any 68. Hom passà a un eclipsament, i per no trobar-hi, de vegades no hi era ni el responsable de manteniment de tan magnífiques instal·lacions.

Però seguint la teoria del pèndul o de la història cíclica, d'ençà els primers anys 70 la cosa funciona més que mai, això sí, amb una certa variació en els objectius. Ara per ara té la funció, tan solidària i humanitària, de centre assistencial i alhora didàctic per a joves, principalment espanyols, amb poques possibilitats de triomfar professionalment a la vida; els quals surten d'allí amb la capacitat de cobrar una pensió digna a fi de mes.

Davant una empresa d'aquestes característiques, el poble, o millor dit, la ciutat de Tremp, s'obrí literalment als hostes. Així

destinà solars municipals a la construcció i posterior lloguer de vivendes, a baix preu al gran nombre de famílies, principalment famílies nombroses, els caps de les quals treballen de monitors-instructors dels joves abans esmentats.

Darrerament hi ha un "cert malestar" i hi ha qui pensa que aquests hostes estan massa mal acostumats, i que llur grau d'exigència va més enllà de les possibilitats. Van arribar a demanar un institut d'ensenyament per a llurs fills, quan la ciutat encara no en disposava de cap...

Posats a explicar menudències, xafarderies de rentador públic, podem dir que algun dia, millor dit, nit, hi ha hagut llesques entre nois del campament i gent de la comarca. Els mitjans de comunicació ja ens van fer ressò.

La bona gent ha començat a sospitar que alguna cosa important s'amagava al "campament", ja que després d'algun "petit conflicte" o quan algú estava descontent, tot seguit venia un reguitzell d'ofertaments i bona voluntat des de dalt. Així organitzaven concerts, espectacles, jornades per als escolars, cursets d'orientació amb brúixola... i molta participació en tot allò que es feia a la ciutat.

Com que la imaginació popular no té límits, comença a fer suposicions i a unir peces d'un trenca-closques. Hi ajuda encara més la televisió que aconsella, en la lluita antiterrorista, desconfiar de tot i de tots. I recorden que tot sovint vénen corrues de camions, o helicòpters i avionetes, que aterren directament a les seves instal·lacions, que de vegades aquests nois surten, carregats amb motxilles i fins i tot alguna escopeta, a fer passejades nocturnes.

Demostren disposar de molts diners, ja que ningú els ha vist mai demanar res. Així, per exemple, la setmana de llur festa major,

a finals de maig, esmercen generosament sense més mínim. O a la festa de cloenda de curs, que també conviden els ciutadans, i fan venir als nostres més il·lustres representants polítics com el Rei, el ministre Narcís o el president Jordi. I tot això sense que el ciutadà hagi de pagar res d'entrada per assistir als actes i "vinos de honor". Algú important hi ha, sens dubte, al darre-re.

Però el que més sobta és que un cop a l'any, el dia que diuen "jornada de puertas abiertas", i ensenyen les instal·lacions, hi ha moltes dependències d'accés prohibit, i que les visites estan sempre envoltades de rigoroses mesures de seguretat.

La gent, amb recel, ha començat a dir: "aquí hi ha marro".

En un clima de confiança, m'han insinuat que des d'aquestes humils pàgines fes una recomanació als il·lustres personatges convidats de cada any perquè vetllin per llur seguretat i es malfiin d'aquest tipus de llocs i ambients, i caminin amb peus de plom per no sortir-ne amb plom a les costelles.

Ara bé, si algú expert en lluita antiterrorista, pogués confirmar que a les instal·lacions del campament s'hi realitzen activitats paramilitars, la ciutat de Tremp sabria reaccionar fent fora aquests hostes "non grats" pertorbadors de la pau ciutadana.

Els pobladors de la comarca fan també una crida a tota la gent de bona voluntat perquè els sigui solidària. De moment hi ha dues maneres de participar: una, prenent contacte directe amb la realitat, visitant el territori, Tremp i comarca (s'aconsella anar-hi amb tren amb la qual cosa es potencia la línia ferroviària, en perill de desaparició per raons deficitàries); l'altra, que si aquests contactes són amb gent de gènere femení, s'agraïra el gest.

- Josep Manel Fondevila -

MOC - Segrià

~~Enrique Jiménez~~

Enrique Jiménez Martínez va néixer a Madrid. Vivia a Alacant fins el 27 de novembre de 1985 dia on que l'incorporaren al CIR de Figueirido (La Coruña) i més tard entrà a les COES, regiment nº 81, a la caserna d'El Cumial (Orense). Des del primer moment varen començar els maltractes generalitzats. Degut a una hepatitis ingressà a l'Hospital Militar de La Coruña durant 1 mes i mig i després de 2 mesos de llicència, el tres de juny de 1986, decidí no reincorporar-se a la mili i declarar-se objector de consciència. Envià la declaració al CMOG la qual li fou denegada. Des d'aquest dia hi ha una ordre de busca i captura i ha estat amagat a casa de vèria gent. Durant la darrera Assemblea del MOC (16 i 17 de maig) a Madrid es va estar treballant per tal de coordinar-se tots els grups de l'estat de cara a la Campanya pel dret a objectar a mitja mili. En línies generals, la Campanya volia denunciar tota la repressió que hi ha, cada cop més, a l'objecció de consciència, fent públic els objectors que la pateixen d'una manera més dura i directa i mirar de pressionar, en la mesura del possible, el Tribunal Constitucional abans de la sentència.

1)- A finals de maig d'enguany:

- S'enviaren cartes als mitjans de comunicació a tot l'estat.
- S'enviaren cartes i telegrams al President del T.C. (individuals i dels grups que han donat suport a la Campanya. També grups internacionals).

2)- A mitjans de juny:

L'Enrique començà una sèrie d'aparicions als mitjans de comunicació de diverses ciutats de l'estat. A Barcelona arribà el 27 de juny. El 6 de juliol es celebrà una roda de premsa. EL PAÍS publicà un article i EL PERIÓDICO un breu. EWE a Catalunya li féu una entrevista i 3 o 4 ràdios difongueren la notícia. L'inici de les vacances d'estiu feren aturar momentàniament la Campanya. En cas de que la sentència del T.C. no reconegui l'objecció durant la mili, ben cert que hi haurà noves mobilitzacions. Ens espera, sens dubte, una tardor amb temperatures ben altes.

HAS AÑAS BÉLICAS

NANCY, ESTA MAÑANA HE IDO AL GOBIERNO CIVIL A ECHAR LA COLECTIVA.

!

NUNCA PENSÉ QUE PUDIERAS HACER ALGO ASÍ, YO TE CREÍA...
TE CREÍA UN HOMBRE

QUE CURIOSO! ¿ACASO NO ME PORTO COMO UN HOMBRE CUANDO ESTAMOS EN LA CAMA?

NANCY! ¿QUÉ HACES HABLANDO CON ESE COBARDE? ¿NO SABES QUE ES UN "SERVICIO - CIVILERO"?

DÍ MEJOR UN INSUMISO... SOY DE MOC...

... PEOR TODAVÍA, VAMOS NANCY, NO SOPORTO A LOS OBJETORES!

SÍ, CLARK

HE PERDIDO EL APRECIO DE NANCY... PERO HE SIDO FIEL A MIS CONVICCIONES

DÍAS DESPUES, EL REY DEL VECINO ESTADO DE BERRUECOS DECLARA LA GUERRA, EN LUCHA POR LA POSESION DE LAS ESTRATÉGICAS "PLAZAS" DE SEUTA Y VELLÁ...

LA GUERRA HA ESTALLADO!

CUIDA BIEN DEL F-18, CLARK, RECUERDA QUE HA COSTADO 10000 MILLONES A TU PAÍS!

DESCUIDE, MI TENIENTE!

"PLAZAS" DE
SEUTA Y
VELILLA...

CUANDO PIENSO QUE
ESTE CACHARRO CUESTA
TANTO COMO 3 COLEGAS
Y 1 HOSPITAL, ME
RECORRE UN
ESCALOFRÍO!

...ADEMÁS, NO
PUEDO DEJAR DE
PENSAR EN DIRK,
EL OBJETOR...
¿TENDRÍA EL
RAZÓN?

CLARK SE PIERDE
EN SUS PENSAMIENTOS,
SIN REPARAR QUE
UNA ESCUADRILLA
DE AVIONES
MOROS LE PISA
LOS TALONES...

SIELOS,
ME HAN DADO!

ESTOY CAYENDO! SÓLO
ESPERO QUE AHORA EL
PARACAÍDAS NO SEA TAM-
BIÉN DEFECTUOSO!

POR SUERTE, EL "PARACA" SE ABRE, PERO...

TODO ACABÓ PARA MÍ!
ESTOY HERIDO Y VOY
A CAER EN TERRI-
TORIO MORO!

¿LOGRARÁ SOBREVIVIR CLARK EN
TERRITORIO ENEMIGO?
¿RECONOCERÁ EL CONSEJO A DIRK
COMO OBJETOR?

¿RECUPERARÁ DIRK EL AMOR DE
NANCY SI LE PROMETÉ, POR LO
MENOS, PASARSE AL A.O.C.?

¡NO DEJES DE LEER LA PRÓXIMA
ENTREGA!

Day 87

JORNADES ANTIMILI ORGANITZADES PEL MILIKK (dates per concretar)

Idea de les Jornades. Combinar aquests dies la projecció cap enfora del MILI KK i de la propera campanya de talles amb el debat i les perspectives del moviment antimili, essent aquest debat obert a tothom que vulgui participar-hi/afegir-se al nostre moviment. També ha de servir el debat per aprofundir en el contingut de la nostra moguda. Les jornades són les jornades del MILI KK de Barcelona, però no obstant són obertes a tots i totes aquelles persones de fora de Barcelona i Catalunya que avui estan configurant l'actual moviment antimili. Convidem a tots el MILI KK i demes organitzacions antimili a assistir i participar als debats, i com a acte final es faria una reunió d'organitzacions antimili el diumenge per conèixer-nos més i intercanviar experiències i coordinar el coordinable, tractant d'obtenir uns lligams més estables entre totes les organitzacions.

Els actes.

Es tracta de fer una convocatòria el mes amplia possible. Configuració de mitin. Explicar que és el mili KK. La mili, la situació de la objecció, el govern i la mili, i el paper que tenen els ajuntaments en el Servei Militar. Presentar la campanya contra la participació del ajuntaments a les talles.

Debats. El debats serien oberts, sense inscripció ni res d'això. Hi hauria una llista de temes indicatius sobre els que presentar ponències i comunicacions. Aquestes serien exposades per blocs, més o menys afins i debatudes. En funció de les ponències i comunicacions rebudes s'articularia tecnicament l'ordre dels temes a debat.

La idea seria no haver de publicar ponències per a tothom, sino que les compres qui l'interessessin, al temps que també es tractar d'evitar el problema de muntanyes de paper que ningú llegeix.

El termini final d'admissió de ponències i comunicacions podria ésser l'1 d'octubre.

Temes indicatius.

- La lluita antimili. Perspectives
- La unitat del moviment antimili
- El moviment antimili i la objecció
- El moviment antimili i els moviments socials
- Objectius i formes de lluita antimili
- La lluita a les casernes
- Les reformes a la mili i al exèrcit. Límits i conseqüències
- L'antimilitarisme necessari
- La mili i les dones

Trobada de organitzacions antimili. L'objectiu es conèixer, així lo fonamental és tenir un primer contacte que ens permeti apropar-nos a la realitat del mov. antimili al conjunt de l'estat espanyol, i e funció d'això i tal com vagi la trobada podem veure possibilitats d'establir lligams més estables, formes de coordinació, contacte,

Activitats paral·leles

Exposició permanent:

- Cartells
- Fotocòpies ampliades de retalls de diari interessants
- Fotos
- Plafons campanya Cesc Alenxandri i Miquel Rodriguez
- Tenderols. Venda de materials, revistes alternatives, ràdios lliures,....
- Secretària d'informació. Com objectar
- Còm connectar amb mili KK,....

Quan s'acaba l'estiu i arriba el setembre (encara que hi ha qui fa vacances fins l'octubre) és el moment de plantejar-se el que serà aquest any que comencem. Ara bé, una cosa és tirar plans sobre el que es vol fer i un altre tema és el que s'acaba fent veritablement. Hi han molts elements que a cops s'obliden a l'hora de projectar les activitats. Un dels defectes més notoris és el costum d'estirar més el braç que la màniga. Després d'un temps de descans com els mesos de juliol i agost tothom arriba amb les bateries carregades i sembla que ens hem de menjar el món. També és veritat que ens trobem amb casos de qui aprofita l'estiu per desconnectar definitivament, tal vegada massa "cremat" per la feina del curs anterior. Però els que ens retrobem de nou semblen oblidar el que un cop radera l'altre hem anat constatant: que som "quatre i el cabo" (amb perdó); que amb prou feines comptem amb altres mitjans que el nostre esforç propi i que l'antimilitarisme lluny de ser un joc o un passatemps representa enfrontar-se amb l'estructura de poder més afermada i amb uns recursos il·limitats. Plantejar-se uns objectius inabastables moltes vegades no condueix a altra cosa que al desànim i al trencament de grups i de nuclis d'objectors. I, per contra, la consecució d'allò pel que s'ha estat lluitant reforça el moviment. ¿Com oblidar la sortida de la presó d'en Cesc Alexandri o d'en Miquel Rodríguez?

Però hi ha cops en que són els imprevistos els que marquen les pautes de funcionament. Precisament aquest any i mig últim s'ha anat a remolc de les situacions generades pels empresonaments primer d'en Cesc i posteriorment d'en Miquel que han impossibilitat, per exemple, tirar endavant la tradicional campanya d'objecció fiscal.

Aquí entrem, doncs, a valorar el paper que té l'Estat en modificar les previsions marcades. Fins i tot hi havia qui comentava, durant la campanya pels objectors en presó, que tan sols que hi hagués un objector tancat permanentment això hipotecaria tot el treball que se suposa ha de desenvolupar una organització com el MOC. I l'experiència ens ho ha demostrat en aquest any i mig de cam-

panya.

Hi han altres factors, com les iniciatives que pugui pendre l'administració, que tot i que són plenament previsibles no se sap mai quan es duran a la pràctica: la sentència del Tribunal Constitucional, la publicació del Reglament sobre la PSS, el famós decret que ha d'amnistiar els vells, etc. Això comporta una avantatge: sabem que un dia o altre hauran de caure i mentres, a l'espera, podem preparar tot tipus d'estratègia per afrontar la situació. Però, per contra, té un perill: lluitem contra quelcom que encara s'ha de concretar i que, al final, ens pot arribar a aborrir. Tots deuen conèixer el conte del pastor i el llop: el pastor cada dos per tres feia bromes a la gent del poble dient que el llop atacava i el dia que veritablement es va presentar ningú no li va fer cas. El final ja us el podeu imaginar. No m'agrada pensar que al moviment d'objecció li pugui arribar a passar el mateix.

Amb la posada en marxa de les PSS ens trobem, poc o molt, en una situació semblant. Aviat farà tres anys de la publicació de la Llei i ni la menor noció de quan es posaran en marxa les Prestacions Socials Substitutòries. I hi ha qui es comença a mirar amb escepticisme tot aquest montatge pensant que el llop no vindrà mai. Abans de l'estiu tenia que sortir la sentència (paraules del President del Tribunal Constitucional) i... res. El mes d'agost "La Vanguardia" anunciava que al setembre el Consell de Ministres aprovaria el Reglament i de moment no se'n sap res. A més, quina idea és aquesta de treure el Reglament sense tindre publicada la sentència del Constitucional que, se suposa, ha de modificar la Llei. Perquè ¿si la Llei no s'ha de modificar per quin sant porten els del Tribunal dos anys i mig romanent? Per acabar ara diuen que sí, que segur, que la Sen-

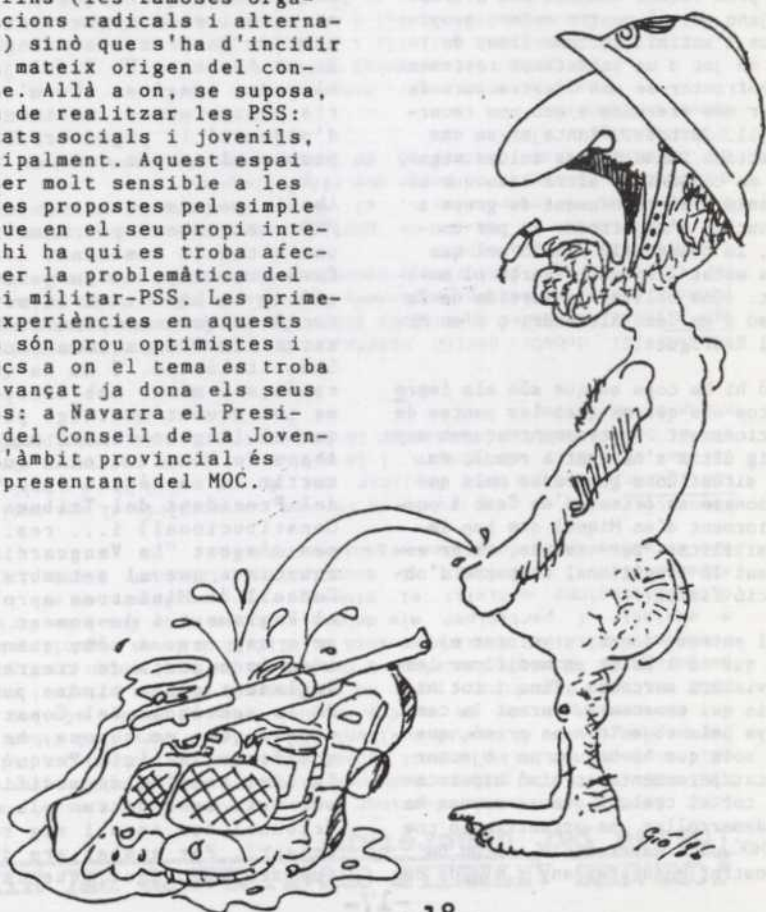
tència sortirà aquesta tardor.

Aquest retard en la posada en marxa de la PSS, de totes maneres, ens beneficia més que no el contrari. Des de març d'aquest any que a València ens vàrem trobar la gent del MOC per començar a treballar sobre el tema poc a poc es van afermant posicions. El discurs sobre la insubmissió no sols augmenta en amplitud sinó també en profunditat. Cada cop s'arriba a més gent però, també, cada vegada més s'aprofundeix en tots i cada un dels aspectes que comporta la negativa a la PSS. I, evidentment, com més temps ens vagi donant el govern més avançarem.

Ja no es tracta tan sols de fer entendre la nostra posició dins del món proper dels grups més afins (les famoses organitzacions radicals i alternatives) sinó que s'ha d'incidir en el mateix origen del conflicte. Allà a on, se suposa, s'han de realitzar les PSS: entitats socials i juvenils, principalment. Aquest espai pot ser molt sensible a les nostres propostes pel simple fet que en el seu propi interior hi ha qui es troba afectat per la problemàtica del servei militar-PSS. Les primeres experiències en aquests camps són prou optimistes i a llocs a on el tema es troba més avançat ja dona els seus fruits: a Navarra el President del Consell de la Joventut d'àmbit provincial és el representant del MOC.

A part, i ben lluny, queden les entitats depenents poc o molt de l'administració (Creu Roja, ICONA, Protecció Civil, etc.). Amb elles, empacades de lògica d'Estat, pràcticament és impossible qualsevol tipus de discurs. Però el caire autoritari i militarista amb que s'organitzen ens facilita molt les coses.

L'interrogant, però, es manté. És difícil endevinar com progressarà els esdeveniments. Tot aquest període de preparació que en aquests moments estem desenvolupant s'en pot anar a "can Pistras" amb el famós Decret que passi a tots els objectors vells (!!) directament a la reserva. Però això ja són figures d'un altre pa-ner.

JUDICIS ALS OBJECTORS

Tal vegada algú s'enrecordi d'un antic MOCADOR (quan llavors es deia MOC Informatiu) de principis d'aquest any quan parlàvem de dos judicis: un a l'Abel Lacoma i l'altre a en Jordi Pinya i en Xavier Costa. Doncs bé, sis mesos després ens trobem amb que es tornen a repetir els judicis que estaven pendants de recurs (el primer) o que en un primer moment s'havia suspès (el d'en Jordi i en Xavier).

Cas Abel Lacoma.

Com ja us explicàvem en aquella ocasió aquest judici partia d'una acció realitzada en el marc del Saló de la Infantesa i la Joventut que cada any es realitza entre Nadal i Reis a Barcelona. Per allò de la difusió del "espíritu castrense" els militars monten la seva parada amb tota la parafernàlia d'armament, maquinària i pistes americanes amb la intenció de cridar el màxim l'atenció a la mainada que assisteix al Saló.

Ja feia una sèrie d'anys que, en el context de la campanya que es desenvolupa per aqueles dades en contra de la joguina bèl·lica, el personal del Casal feia la seva aportació a tan magna demostració amb la realització d'accions allà mateix a on es trobaven els militars. El tipus d'acció variava segons l'any i els ànims dels que la tenien que realitzar. Així ens trobem en que alguns cops tan sols s'havia anat a repartir octavetes. Però el dia en qüestió (que si no anem malament de comptes era a principis de l'any 1986) la proposta era més agosarada i s'anava preparat amb pintura per enpintar-lis tota la maquinària. La qüestió va ser que a l'hora de la veritat no tot es va desenvolupar tal com estava previst i la PM i membres de les COE que eren presents varen pendre la iniciativa i fustraren l'acció. Amb la sort (o desgràcia, segons s'entengui) que el qui va

volguer immovilitzar a l'Abel es va posar l'uniforme desgraciat de pintura... Ja la tenim "armada" !! El nostre "heroi" es va passar una bona estona a comisaria, si no vaig malament de memòria tota una nit.

Doncs bé, al cap d'un any hi va haver el judici al Jutjat d'Instrucció número onze de Barcelona. La sentència del dia 21 de gener del 87 declara va absolt a l'Abel del delicte d'atemptat i de la falta de lesions de la que s'acusava.

De totes maneres la cosa no va acabar aquí car el Ministeri Fiscal va presentar recurs d'apelació el 5 de febrer que es va veure el 13 de juliol d'enguany davant el Tribunal de la Secció Segona de l'Audiència Provincial de Barcelona.

Aquí cal realitzar la primera crítica al funcionament del MOC. Segui perquè era l'estiu i la gent ja era de vacances o sigui pel fet que la informació no va circular com tenia que fer-ho, el cas és que el dia en qüestió no hi havia ningú al judici. Llavors no ens hem d'estranyar del que va passar:

"FALLAMOS.- que, ESTIMANDO, en cuanto ESTIMAMOS (és que ens estimen molt) el recurso de apelación, interpuesto por el Ministerio Fiscal, contra la sentencia ditada por el Sr. Jues de Instrucción número once, de los de Barcelona, con fecha veintiuno de enero último, en los autos de que el presente rollo dimana, con REVOCACIÓN de la misma, debemos CONDENAR y CONDENAMOS al acusado Abel Lacoma López, como autor responsable de una falta de vejación injusta, prevista y penada en el número 5º del artículo 585 del Código Penal, a la pena de CINCO MIL PESETAS DE MULTA, con arresto sustitutorio de un día, por cada mil, o fracción de esta suma que dejase de satisfacer, y al pago de las costas proceles correspondientes al juicio de

faltas, así como a que indemnizase a Mauro Jimenez Carrera, (aquest és el PM que va quedar pringat), en la suma de tres mil pesetas, absolviéndole del delito de atentado de que fua acusado, con costas de oficio"

Poca cosa més a dir. Tan sols reflexionar sobre el "tanto" que ens han marcat i que, tal vegada, no hagués passat si la penya hagues badat.

Cas Jordi Pinya i Xavier Costa

aquest ja és un altre cas. Els orígens es centren en la primera acció de les que es va realitzar al llarg de la campanya per en Cesc Alexandri. El dia 22 d'octubre, quan en Cesc ja duia dos dies de vaga de fam, es va ocupar un pis al carrer Mallorca que pertany al Ministeri de Defensa. L'acció va durar un parell o tres hores que, un cop finalitzades, va acabar amb la intervenció de la Policia Nacional. Les conseqüències: les pròpies en aquests casos; tres o quatre van acabar a l'Hospital Clínic a que fossin curats de les patacades rebudes (cops de puny, patades i estirades pels cabells) i amb el dictamen dels metges es van presentar al Jutjat de Guàrdia a formalitzar denúncia. Mentres un parell de "privilegiats" d'entre les gairebé vint persones que ocuparen el local van acabar a Comisaria d'on caren sortir al vespre. Aquests, ja ho deuen haber endevinat, eren en Jordi i en Xavier.

Posteriorment hi va haber el primer intent per part del Jutjat de Districte número 3 de fer el judici. Però la defensa va exigir que en el mateix es veiessin també les denúncies presentades pels mateixos fets contra la policia. D'això ja us en varem parlar en un MOC Informatiu. Es va tenir que suspendre el judici i es va tornar a convocar a finals de juny. En aquella ocasió es va demanar l'aplaçament per problemes d'assistència d'un dels encausats. La nova vista va quedar senyalada pel dia 15 de setembre.

Hi havia el temor en que celebrar-se el judici quan la gent encara molts tenien que tornar de vacances podria ser contraproduent. Però en el dia del judici vam aconseguir que hi haguessin una vintena de persones.

Poder desconeixer com funciona això dels jutjats de districte. Però per fer-vos una idea dir-vos que nosaltres teniem el nº 15 de judici i que a les deu del matí varem començar amb els primers. Doncs bé, a dos quarts d'onze varem entrar a la sala. O sia: 14 judicis en 30 minuts !!

Es va començar el judici i el primer en declarar és un "nacional". El fiscal, fent ostensió de conèixer el cas, li demana que expliqui com va anar allò de l'ocupació del Govern Militar!!... Li van tenir que explicar de que anava la cosa i quan va començar a respondre el "naci" va resultar que pràcticament no havia vist res i molt menys agresions i resistències a la policia, criteri amb que es basa la denúncia. Quan va començar l'interrogatori en Fcesc. Arnau (l'advocat d'en Xavier i en Jordi) resulta que ni el policia ni la jutja entenen el català. Però això no tenia que ser problema i van requerir els serveis d'una noia que devia estar passant sentències a màquina.

Posteriorment la jutja va cridar a "Jorge" Pinya i "Francisco Javier" Costa que no eren presents. A la fi es va descobrir que demanava per en Jordi i en Xavier. Aquest, quan li va tocar el seu torn, va protestar per la feina realitzada per la traductora que no es cenyia exactament al que es deia. Com que no es disposava d'un traductor jurat de la Generalitat varem quedar que, mentres el buscàvem, ho deixàvem córrer que es feia tard i que ja ens veuríem un altre dia.

CONTINUARA...

ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Έκφραση
ελευθερίας
της συνείδησης

Να κατοχυρωθεί η
εναλλακτική
κοινωνική Οπεία

για τους

ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

ΑΡΘΡΩΜΑ

Αντελευθερωτική Έκθεση
Εναλλακτική Κίνηση Οπείων (Ε.Κ.Ο.)
Οπολογική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Οπολογική Παρέμβαση Λατίνας
Οπολογική Κίνηση Ίτρωων
Οπολογική Κίνηση Πόλεως
Εναλλακτική Δράση Κρήτης
Εναλλακτική Οπολογική Ομάδα Κιλκίς
Παιδαγωγική Κίνηση (Α.Κ.Ι.)
Ε.Κ.Ο.Η Ρόδος Φεραός
Επιτροπή για τα Στρατό
Επιτροπή για το δικαίωμα των Φανταστών
Επιτροπή Θεολόγων Θεσσαλονίκης

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΣΧΟΛΙΑΣΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ, ΨΡΑΞΙ
ΣΤΑΥΡΟΦΩΜΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΑΠΟΠΕΡΑ
ΧΑΛΚΙΔΑΣ, ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ ΚΟΛΛΗΝΩΝ
ΤΟ ΧΑΚΙ

Michalis Maragakis, l'objector grec del que us parlàvem en l'anterior número de MOCADOR, ha estat condemnat a 14 mesos de presó en el judici que va tenir el 4 de juny passat. Que no s'estranyi el personal del Consulat si qualsevol dia ens tornem a presentar!!

ASSEMBLEA MOC-BARNA

Com us podeu imaginar coneixent l'eficiència del MOC, l'assemblea de Barna de finals de juny es va realitzar sense complicacions. Per tots aquells que no van poder participar-hi, publiquem aquí quelcom semblant a un resum.

De bon matí i com a introducció o rodatge per a despenjar-nos de les llegendes i la mandra cerebral, vàrem començar amb un joc de simulació consistent en: ens vam dividir (els assistents) en tres grups (govern, opinió pública i MOC) que havíem d'actuar tal i com pensàvem que podia fer-ho en el futur el grup que representàvem. Un cop finalitzat vàrem valorar els resultats, però sobretot el paper que havia jugat el MOC, el qual (crec jo) era lamentablement conegut des del cafè amb llet del matí. En la crítica al MOC es va destacar que anés a remolc de les circumstàncies, deixant sempre la iniciativa al govern.

Després vam dinar... patates i enciam, no, enciam i calamars, o potser era pollastre? Bé, crec que de totes formes els ànims van tornar i el rotet ens va sortir.

Per la tarda vàrem començar amb un debat que semblava havia de ser tortuós, però gracies a Déu o similar va resultar bastant fructífer. Potser a diferència d'altres assemblees, des de el principi i de gust al joc de simulació (el seu resultat), tots els participants vàrem veure que l'important era sens dubte que el joc fos realment un joc i no esdevingués realitat, per tant l'important era intentar preparar el millor possible l'estratègia o el que sigui abans de la sentència del tribunal: tenir el màxim de garanties i cobertura per l'inmissió, el màxim d'inmissos, de recolç exterior (sindicats, sectors professionals afectats, objectors post-mili, opinió pública...).

D'alguna manera, tots els altres temes tractats van estar subeditats en funció de com posar en pràctica l'estratègia, i és precisament pels resultats que van sortir que es pot valorar com a positiva l'assemblea. Els resultats pràctics són les comissions que es van crear i que fins ara funcionen bastant bé; una de premsa, una econòmica, una altra d'accions (que es proposa valorar les accions realitzades i estudiar i proposar quines són les que són més positives

i interessants). Un altre resultat pràctic fou la tirada endava-nt un altre cop dels grups de barri, amb tot el que de positiu suposa això: descentralització del Casal, noves vies de difusió i de vincu- lació personal, etc. Totes aquestes feines no deixen de ser d'orga- nització interna, feines imprescindibles perquè segueixi funcionant quelcom, però tot i això tots els esforços i col.laboracions són pocs.

A l'assemblea van sortir molts altres temes i idees, algunes d'elles força velles però en general força interessants: feines com contactar amb els sindicats per aconseguir el seu recolzament; o cre ar una comissió de difusió per fer xerrades a instituts, organitza- cions, etc; millorar l'exposició dels lo anys d'objecció i fer-ne d'altres; o l'elaboració de material nou (com un dossier que es pre- pararà amb informació general sobre objecció). Una altra feina inte- ressant és la de potencia-r l'objecció post-mili, una objecció que no comporta gaires responsabilitats i tanmateix és bastant minorità- ria i desconeguda. També es decidí engegar una campanya per despres- tigiari les institucions que pretenen acollir objectors per realitzar la PSS o, si més no, fer-los saber la nostra existència i teories.

I bé, moltes més feines, més generals com la dona i l'exèrcit, l'antimilitarisme, l'objecció fiscal... Bé, molt de "curro" que de vegades ja s'ha treba- llat en un moment o altre i que encara es treballa, però a un ritme molt lent.

Potser per tenir més col- laboradors hauríem d'establir alguna mena de reclutament obli- gatori entre vosaltres, però trobo en a-quest mètode algunes contradiccions amb els nostres principis. És una llàstima. Apa... fins a una altra assem- blea, oi que sí?

- Marc Meloén -

A la presó de Loos-les-Lille hi ha 1130 presos i 2000 rates. Els 1130 presos ocupen 535 cel·les. Les rates ocupen el passadís de control i la cuina. En aquesta presó -d'altra banda denunciada pels mateixos guardians com una de les més insalubres en tot l'estat francès- l'Eric Hébert, jove pacifista de 25 anys, hi és empresonat des del 10 d'abril passat. Acusat per rebuig al servei militar, seguint les seves conviccions llibertàries, ha estat condemnat a 14 mesos de presó sense ajornament.

Discretament hostatjat a casa d'uns amics de París, en Laurent-Nicolas Tammam, de 28 anys, espera amb por i frisança, la condemna a l'any de presó. La seva apel·lació, feta 2 dies massa tard, va ser rebutjada pel Tribunal en sessió del 26 de maig de 1987. Conseqüentment en Laurent-Nicolas serà arrestat d'un dia a l'altre i serà conduït a la presó de Fresnes, la qual té actualment un excés de presoners. En aquesta mateixa presó va morir en Selliah Chandabrosse després d'una vaga de fam de 6 mesos de durada.

500. Gairebé són 500 els qui, com l'Eric i aviat en Laurent-Nicolas són a les presons franceses. Quin crim han comès?. Ells no van voler fer el servei militar. Es pot coincidir o no amb les seves conviccions. Però només hi cap la indignació davant de les condemes absurdes i rigoroses que els hi cauen al damunt.

Si tu, com nosaltres, consideres que aquesta situació és inaguantable, ajuda'ns i dona'ns el teu suport a les seves aspiracions. Cadascú a la seva manera: escrivint una declaració, ajudant econòmicament en les campanyes de solidaritat. O bé, escrivint personalment un escrit encoratjant-los.

Eric Hebert: 14 mesos a la presó

Arrestat el 9 d'abril a la sortida del treball, l'Eric, jove activista de la Unió Pacifista de França i de la Federació Anarquista, va rebre condemna de 14 mesos de presó el dia 1 de juliol. El seu advocat va presentar apel·lació a la sentència i l'Eric, novament, haurà de presentar-se davant del tribunal. És per això que s'ha obert un dossier de solidaritat per lliurar-lo al president del tribunal el dia del procés. Urgentment envieu telegrams i missatges de solidaritat que puguin ser inclosos en aquest dossier.

No oblideu d'enviar postals a l'Eric per donar-li anims:

ERIC HEBERT

mat. 27372

Maison d'arrêt de Loos

2 Avenue du Train de Loos

59374 LOOS-LES-LILLE (França)

Us donem l'adreça dels autors d'aquesta petició:

"AVIS DE RECHERCHE"

BP 53

75861 PARIS Cedex 18 (França)

Laurent-Nicolas Tammam: 12 mesos de presó

Condemnat a 12 mesos per rebuig al servei civil té, avui, només una possibilitat per evitar la presó: el perdó presidencial. Escriviu a:

Monsieur le Président de la République

Palais de l'Élysée

75008 PARIS (França)

Paul-Nicolleau: pendent d'arrest

Al març del '87 va rebutjar servir a l'exèrcit i en aquest moments es buscat peis gendarmes i sembla que el seu arrest és cosa de dies. Amb la finalitat d'omplir un dossier de solidaritat pel seu futur procés esperem els vostres escrits de recol·lament. Escriviu a "Avis de Recherche"

FULL DE VINCULACIÓ

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objectió en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, implicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu a una sèrie de questions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlletí ens fes arribar ni que fossin vint misèrables duros mensuals us podem assegurar que no patiríem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat però no col·laboreu econòmicament us animem a fer un patit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar notícies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances

DADES PERSONALS:

nom i cognoms
adreça: carrer n°
població barri i Dte. postal
..... comarca tfn.

"SITUACIO MILITAR": Exempt/a
No allistat o allistat sense declarar-se objector
Declarat objector: a la reserva
pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: Econòmicament (emplena la butlleta)
Activament. Subratlla els àmbits que més t'interessen: -Treball de comarca, local o barri.-Difusió de l'objectió.-Objectió fiscal.-Anti-mili (Mili kk).-Publicacions (Mocador).
-Antimilitarisme.-Accions.-Jurídic.-Altres:.....

DADES PROFESSIONALS: Tot allò que saps fer o has estudiat i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina, etc., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIÓ ECONÒMICA

Voldria aportar la quota de _____ ptes. cada

☐ TRIMESTRE

☐ SEMESTRE

☐ ANY

per mitjà de

☐ domiciliació bancària

☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre)

☐ ingrés al compte corrent 939-14 Agència 546
de "La Caixa"

Per domiciliació bancària:

BANC _____

AGÈNCIA _____

CAIXA _____

POBLACIÓ _____

☐ Compte corrent

Núm. _____

☐ Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer _____

Núm. _____

de _____.

Jo (Nom i cognoms) _____

domiciliat al carrer/plaça _____

número _____ pis _____ de _____

autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom els presentarà
el M.O.C. - Casal de la Pau.

_____, a _____ de _____ de 19____

(signatura)

PROPOSTA D'AGERMANAMENT AMB EL MOC DE TOLOSA

Era una càlida tarda del mes de Juny. Al Casal de Barcelona els objectors, infatigables i neguitosos, intentàvem dur a terme la nostra honrada i abnegada tasca al servei de l'objecció i l'antimilitarisme. Malgrat la forta i intensa calor els nostres ànims no defallien, el nostre esperit no flaquejava. Àrdua però gratificant era la tasca al servei de l'objecció de consciència.

Entre la correspondència d'aquell dia, una carta procedent de Tolosa de Llenguadoc, terres occitanes, que ens adreçava el Moviment d'Objecció (M.O.C. també) de l'Estat francès. El motiu? Per una banda, algunes informacions sobre l'objector Philippe Laricq i les activitats del 15 de Maig; per altra banda, una proposta molt interessant que més endavant us exposarem.

Resulta que el 15 de Maig els nostres veïns es solidaritzaren amb els objectors de Grècia, Iugoslàvia, França i l'Estat espanyol. Amb motiu d'aquesta diada, van fer una mena de desfilada teatral pels carrers de Tolosa, en la qual els qui representaven els objectors empresonats anaven lligats i emmordassats. A més a més, els actes del 15 de Maig els van estendre a tota aquella setmana i sembla que els mitjans de comunicació francesos es feren ressò. També ens explicaren en la seva carta quina és la situació de Philippe Laricq, un objector insubmís, sobre el qui us informarem en propers Mocadors.

I ara... la proposta dels tolosencs: els nostres col·legues ens proposen una mena d'agermanament entre el seu MOC i el nostre. Aquest agermanament consistiria en l'intercanvi periòdic d'informacions i la solidaritat amb els respectius objectors empresonats, que es podria traduir en la mútua remissió de signatures a favor dels insubmissos i altres iniciatives.

Aquest agermanament no és, evidentment, tan espectacular com aquella unió carnal entre en Colom i la senyoreta llibertat, però creiem que la proposta del MOC de Tolosa és molt interessant i estem convençuts que, si més no per part nostra, la podrem tirar endavant sense cap mena de traumes. D'acord Tolosa!

**rigueu , rigueu
que ja veureu...**

MOCS

ALT EMPORDÀ:

Apartat 37
L'Escala 17130

BAIX CAMP:

Ateneu Llibertari
C/Sant Vicenç, 3
Reus 43201

BAIX PENEDÈS:

Local de la Joventut
Vial de França s/n
El Vendrell

FRANJA D'ARAGÓ:

Apartat 5b
Praga (Osca)

LES GARRIGUES:

Granja Escola "Les Obagues"
Juneda 973/15.04.17

GIRONÈS:

ADAC
C/Auriga, 2
Girona 972/21.38.38

MARESME:

Apartat 100
Premià de Mar

SEGRIÀ:

Consell de la Joventut
C/Lluís Companys s/n
Lleida 973/27.37.16

VALLÈS ORIENTAL:

"El Gra"
Plaça de l'Església
Granollers

GRUP D'OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA

DE LA JOVENTUT CATALANA D'ESPERANTO

Apartat 290 / 08200 SABADELL

M.O.C.
CASAL DE LA PAU

Cervantes, 2, Pral. 1.º
Tel. 318 39 94
08002 - BARCELONA